

die het derdenbeding bevat, en die pas kennis zal krijgen van zijn vorderingsrecht indien de belover of de bedinger hem hiervan op de hoogte brengt. Bijgevolg is het mogelijk dat het recht dat voortvloeit uit een derdenbeding, verjaart vooraleer de begunstigde van het bestaan ervan op de hoogte zou kunnen zijn.

Hoewel het legitiem is om zo veel mogelijk in geharmoniseerde regels te voorzien voor de verjaring van alle types van persoonlijke rechtsvorderingen, vermag een dergelijke doelstelling niet als gevolg te hebben dat voor een bepaald type van persoonlijke rechtsvorderingen de opeising onmogelijk kan worden gemaakt.

Het Grondwettelijk Hof oordeelt daarom dat artikel 2262bis, § 1, eerste lid BW de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in zoverre het als gevolg kan hebben dat de verjaringstermijn voor rechtsvorderingen uit derdenbedingen verstrijkt vooraleer de begunstigde van het derdenbeding kennis ervan heeft of redelijkerwijze kennis ervan dient te hebben.

Grondwettelijk Hof 9 oktober 2014

Zaak: 142/2014

HANDELS- EN ECONOMISCH RECHT – ALGEMENE
BEGINSELEN

Vrijheid van handel – Wekelijkse sluitingsdag
DROIT COMMERCIAL ET ÉCONOMIQUE – PRINCIPES
GÉNÉRAUX

Liberté du commerce – Jour de fermeture hebdomadaire

In een prejudiciële vraag van de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen werd het Grondwettelijk Hof ondervraagd over de verenigbaarheid van de verplichting van de wekelijkse sluitingsdag (wet van 10 november 2006), met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen en de vrijheid van handel en nijverheid (nu art. II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht) doordat de sluitingsdag enkel van toepassing is op de kleinhandel en een grotere beperking meebrengt voor handelaren die via een fysiek verkooppunt, met rechtstreeks contact met de consument, handel drijven.

Het Hof oordeelt dat het criterium van een rechtstreeks contact met de consument, objectief en pertinent is, gelet op het doel van de wetgeving om een evenwicht te bewaren tussen het privéleven van de zelfstandige handelaars en het belang van de consumenten. De afwezigheid van een fysiek verkooppunt geeft de handelaar de mogelijkheid te antwoorden op een indirecte vraag van een consument, door middel van mail, internet, post, enz., op een ogenblik van zijn keuze, waarbij de consument ook begrijpt dat de handelaar niet ononderbroken ter beschikking staat.

Het Hof voegt eraan toe dat de vrijheid van handel en nijverheid niet kan worden opgevat als een absolute vrij-

heid. De wetgever zou pas onredelijk optreden indien hij de vrijheid van handel en nijverheid zou beperken zonder dat daartoe enige noodzaak bestaat of indien die beperking onevenredig zou zijn met het nagestreefde doel.

Ook de uitzonderingen die de wet voorziet voor bepaalde categorieën van handelaren, afhankelijk van hun lokalisatie (luchthavens, treinstations, autosnelwegen, ...) of hoofdactiviteit (kranten, tijdschriften, tabak en rookwaren, telefoonkaarten en producten van de Nationale Loterij, dragers van audiovisuele werken en video-spelen, consumptie-ijs, brandstof voor autovoertuigen, voedingswaren die in de vestigingseenheid worden bereid en er niet worden verbruikt) steunen volgens het Hof op criteria die objectief en pertinent zijn.

Grondwettelijk Hof 9 oktober 2014

Zaak: 143/2014

HANDELS- EN ECONOMISCH RECHT – ALGEMENE
BEGINSELEN

Vrijheid van handel – Sluitingsdagen en -uren
DROIT COMMERCIAL ET ÉCONOMIQUE – PRINCIPES
GÉNÉRAUX

Liberté du commerce – Jours et heures de fermeture

De wet van 11 april 2012 wijzigt de wet van 10 november 2006 betreffende de openingsuren in handel, ambacht en dienstverlening, wat de uitzonderingen betreft. Ingevolge de tekstwijziging mogen tankstations voortaan, zonder beperkingen wat betreft de openingsuren, zowel aan de binnenzijde als aan de buitenzijde van de vestigingseenheid verwijzen naar de verkoop van andere producten als nevenactiviteit, en er reclame voor maken, en is de keuze van die andere producten niet langer beperkt. De uitbaters van nachtwinkels vorderden de vernietiging van de wetswijziging omdat zij bepaalde sluitingsuren en een wekelijkse rustdag in acht nemen, terwijl de tankstations in hun bijbehorende winkels ook andere waren kunnen aanbieden, zonder sluitingsuren en zonder een wekelijkse rustdag. Het Grondwettelijk Hof wijst de vordering af. Het oordeelt dat de wetgever bij het zoeken naar een compromis een keuze heeft gemaakt die niet zonder redelijke verantwoording is.

Hof van beroep Luik 26 juni 2014

Zaak: 2010/RG/1911

KWALITEIT VAN GOEDEREN EN DIENSTEN

Productaansprakelijkheid en aansprakelijkheid voor diensten

QUALITÉ DES PRODUITS ET SERVICES

Responsabilité du fait des produits et des services

Volgens artikel 12, § 2 van de wet productenaansprakelijkheid verjaart een rechtsvordering steunend op die wet na verloop van 3 jaar, te rekenen van de dag waarop

het slachtoffer er redelijkerwijs kennis van had moeten hebben.

Deze verjaringstermijn kan pas een aanvang nemen vanaf het moment dat het slachtoffer kennis heeft van (i) zijn schade, (ii) van het feit dat deze te wijten is aan het gebrekkig product en (iii) van de identiteit van de fabrikant/invoerder.

De eiser (een verzekeraar, gesubrogeerd in de rechten van het slachtoffer) stelde dat de verjaringstermijn pas een aanvang kon nemen nadat hij de resultaten had ontvangen van het onderzoek van het ministerie voor Economische Zaken en het Arbeidsauditoraat omtrent de gebrekkige aard van het product. Het hof van beroep oordeelde echter dat de daadwerkelijke vaststelling van het gebrek niet noodzakelijk is om de verjaring te doen starten. Een simpel vermoeden van het gebrek volstaat.

Ten tijde van het ongeval was het slachtoffer slechts op de hoogte van de identiteit van één van de drie uiteindelijk gedagvaarde fabrikanten. De verzekeraar ging pas na meer dan 3 jaar na het ongeval op zoek naar de identiteit van deze twee andere fabrikanten. Uit de voorgelegde correspondentie blijkt dat deze uiteindelijk na een jaar werden gevonden. Het Hof achtte dat een redelijk voorzichtig persoon reeds binnen de 3 maanden na het ongeval op zoek zou zijn gegaan naar de identiteit van de fabrikanten en oordeelde daarom dat de verjaringstermijn begon te lopen één jaar en 3 maanden na het ongeval.

Cour d'appel de Bruxelles 11 juin 2014

Affaire: 2011/AR/3103

FACTURE

Bon de commande – Preuve

FACTUUR

Bestelbon – Bewijs

La charge de la preuve de l'envoi de la facture incombe au créancier. Cette preuve peut être rapportée par toutes voies de droit, s'agissant d'un fait matériel. La cour d'appel rappelle qu'une présomption d'envoi peut ainsi se déduire du facturier du créancier. Le commerçant peut apporter cette preuve par sa propre comptabilité, lorsqu'elle est tenue régulièrement, à l'encontre d'un autre commerçant pour des faits relevant de son commerce. En l'espèce, l'envoi par le créancier des factures à leurs dates résulte entre autres de leur inscription dans le livre-journal des ventes. L'inscription de factures dans le journal des ventes entraîne une dette envers l'administration de la TVA, de sorte que selon la cour, le commerçant n'aurait aucun intérêt à les inscrire sans les envoyer simultanément.

3. VENNOOTSCHAPSRECHT/DROIT DES SOCIÉTÉS

David Haex en Helene Tijskens²

Wetgeving/Législation

Richtlijn nr. 2014/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2014 tot wijziging van richtlijn nr. 2013/34/EU met betrekking tot de bekendmaking van niet-financiële informatie en informatie inzake diversiteit door bepaalde grote ondernemingen en groepen (Pb.L. 330, 15 november 2014)

VENNOOTSCHAPPEN

Vennootschappen met rechtspersoonlijkheid: gemeenschappelijke beginselen – Boekhouding vennootschap – Jaarverslag

SOCIÉTÉS

Sociétés dotées de la personnalité juridique: dispositions communes – Comptabilité des sociétés – Rapport annuel

Richtlijn nr. 2014/95/EU verplicht grote (+ 500 werknemers) ondernemingen die organisaties van openbaar belang zijn om bijkomende niet-financiële informatie en informatie inzake diversiteit op te nemen in hun jaarlijks bestuursverslag. Organisaties van openbaar belang zijn onder meer genoteerde vennootschappen, kredietinstellingen en verzekeringsondernemingen.

Deze niet-financiële informatie heeft minstens betrekking op milieu-, sociale en personeelsaangelegenheden, eerbiediging van mensenrechten en de bestrijding van corruptie en omkoping. Wanneer zulke ondernemingen geen beleid voeren met betrekking tot een of meerdere van deze aangelegenheden, moet dit worden gemotiveerd. Dezelfde verplichtingen gelden op geconsolideerd niveau. Grote genoteerde vennootschappen zullen bovendien worden verplicht om aan de corporate governance-verklaring in het bestuursverslag een beschrijving toe te voegen inzake het gevoerde diversiteitsbeleid.

De nieuwe richtlijn tot wijziging van richtlijn nr. 2013/34/EU trad in werking op 6 december 2014. Lidstaten hebben tot 6 december 2016 om de bijkomende verplichtingen inzake niet-financiële informatie en diversiteit om te zetten in nationaal recht, waarbij de nieuwe verplichtingen zullen gelden vanaf het boekjaar dat aanvangt op 1 januari 2017 of gedurende het kalenderjaar 2017.

² Advocaten te Brussel.